

hold — at naar de 10 Mar, der ere fastsatte i Loven af 1852, vare udløbne, vilde Landstutteriet falde bort af sig selv; det er imidlertid bleven opløst, saavel af Regjeringen som af Mænd, til hvis juridiske Digtighed jeg maa have den største Tillid, at det saa langtfra er Tilfældet, at Landstutteriet tværtimod vil vedblive, dersom det ikke ved ny Lov ophæves, og at vi komme til at give de samme Penge der til, som vi hidtil have givet. Jeg kan altsaa ikke gaae ud fra den Forudsætning, som i en Række af Mar har lebet blandt Andre den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), nemlig at naar Loven for 1852 ikke fornyses, vilde den af mig før omtalte Følge indtræde. Sagen stiller sig ganske simpelt saaledes, at dersom vi gaae ind paa Regjeringens Forslag, slippe vi for Landstutteriet i dets nuværende Indretning, medens vi beholde Stamstutteriet; men dersom vi ikke indgaae paa Regjeringens Forslag, saa beholde vi baade Landstutteriet og Stamstutteriet i deres nuværende Væstfæstelse med den Bestand, som der nu findes; dette er Sagens praktiske Side, og da jeg af to Under altid vælger det mindste, er jeg i den Nødvendighed, for at slippe for det større Onde, at stemme for Regjeringens Forslag.

Indenrigsministeren: Jeg glemte før udtrykkelig at nævne, hvad der igrigt vil være faldet Enhver i Minde, at Forslaget under Nr. 57 umulig kan antages af det ærede Thing, uden at man kommer i en aabenbar Modsigelse med den Ordning, som blev vedtagen ved sidste Behandling af Vinantsloven; og at alle de Følger, som man har søgt at afværge ved det tidligere sluttede og nu opretholdte Forlig, paany skulle fremkomme ved en Leilighed som denne, kan dog umulig være Thingets Mening. For dog at de Ord, som faldt fra den ærede næstforegaaende Taler (M. Hage), ikke skulle staa som det sidste Ord angaaende Stutterivæsenet, vil jeg gjøre opmærksom paa, at mangfoldige Mænd her i Landet, der ere ligesaa stemmeberettigede i denne Sag som Nogen af os, ere af den Formening, at selv Landstutteriet har gjort sin Nytte, og at de netop knytte Forhaabninger til Landstutteriet.

S. M. Petersen: Det er ganske vist saaledes, som den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavn 8de Valgkreds (C. W. Rimestad) nylig bemærkede, at naar vi ikke faae denne Lov ud, beholde vi Stamstutteriet og Landstutteriet i deres nuværende Skikkelse; vi beholde dem imidlertid ikke for en Evighed, vi kunne maaffee til næste Mar blive enige om at lade dem begge bestaae, eller hæve dem begge, det veed man ikke; men der er langt større Sandsynlighed for, at der i saa Henseende kan foregaae Forandring, naar man ikke iaar vedtager en ny Lov, end naar man iaar efter en levende Kamp kommer til en saadan. Der er imidlertid en Betragtning, som har stor Indflydelse paa min Stemmegivning, og som gjør, at jeg saavidt muligt kan holde mig til Regjeringens Udkast. Dersom jeg nemlig ikke misforstod den ærede Indenrigsminister idag, saa var det meget glædeligt, hvad han yttrede; jeg forstod ham nemlig, som om han vilde sige, at der var noget Rigtigt i den Betragtning af disse Sager, som gaaer ud paa at ophæve Statens Indblanding i Stutterivæsenet og dens Understøttelse dertil, men at det var gamle Indretninger, som vi derfor paa en besindig Maade skulde see at komme bort fra; og naar vi gaae til Afstemning over denne Lov med denne Opfattelse af Forholdet, skal jeg med Glæde stemme for den. Jeg skal bemærke, at er der noget Medlem her i Thinget, som jeg næsten ubelukkende samstemmer med i denne Sag, saa er det det ærede Medlem for Mariager (M. Hage), men jeg kan ikke ganske følge ham, da det forekommer mig, at han idelig vil ind paa Umuligheder. Det kan ikke hjælpe, at man siger, at det og det synes man bedst om, naar det er umuligt at faae det; man maa da tage det Næstbedste og see at berolige sig dermed, til man faaer det Bedste. Der er gjentagne Gange ved denne Lov blevet talt, som om vi i denne Sag særlig handlede i Landmandens Interesse, for at forbedre Landmændenes Kaar osv.; jeg troer, at disse Udtalelser ikke ere meget holdbare. Man har antaget, at Hesteopdrætningen er Landmandens Hovedindtægtskilde, det troer jeg ingenlunde er Tilfældet; jeg troer, at Kornavlens langt mere er det; men hvorfor skal saa ikke Staten lægge an paa, at Landmanden avler godt Korn, og hvorfor